BENDROJO TEISMO (šeštoji išplėstinė kolegija) SPRENDIMAS

2021 m. balandžio 21 d.*

„Europos Sąjungos prekių ženklas – Registracijos pripažinimo negaliojančia procedūra – Žodinis Europos Sąjungos prekių ženklas MONOPOLY – Absoliutus atsisakymo registruoti pagrindas – Nesąžiningumas – Reglamento (EB) Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punktas (dabar – Reglamento (ES) 2017/1001 59 straipsnio 1 dalies b punktas)“

Byloje T-663/19

Hasbro, Inc., įsteigta Potakete, Rod Ailande (Jungtinės Valstijos), atstovaujama baristerio J. Moss,

ieškovė,

prieš

Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybą (EUIPO), atstovaujamą P. Sipos ir V. Ruzek

atsakovę,

kita procedūros EUIPO apeliacinėje taryboje šalis, įstojusi į bylą Bendrajame Teisme,

Kreativni Događaji d.o.o., įsteigta Zagrebe (Kroatija), atstovaujama advokato R. Kunze,

dėl ieškinio, pareikšto dėl 2019 m. liepos 22 d. EUIPO antrosios apeliacinės tarybos sprendimo (byla R 1849/2017-2), susijusio su registracijos pripažinimo negaliojančia procedūra tarp *Kreativni Događaji* ir *Hasbro*,

BENDRASIS TEISMAS (šeštoji išplėstinė kolegija),

kurį sudaro pirmininkė A. Marcoulli, teisėjai S. Frimodt Nielsen, J. Schwarcz (pranešėjas), C. Iliopoulos ir R. Norkus,

posėdžio sekretorė A. Juhász-Tóth, administratorė,

susipažinęs su ieškiniu, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2019 m. rugsėjo 30 d.,

susipažinęs su EUIPO atsakymu į ieškinį, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2020 m. sausio 8 d.,

susipažinęs su įstojusios į bylą šalies atsakymu į ieškinį, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2020 m. sausio 7 d.,

įvykus 2020 m. spalio 9 d. posėdžiui,

* Proceso kalba: anglų.

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 2010 m. balandžio 30 d. ieškovė *Hasbro, Inc*. pagal iš dalies pakeistą 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 207/2009 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo (OL L 78, 2009, p. 1; šis reglamentas pakeistas 2017 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) 2017/1001 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo (OL L 154, 2017, p. 1)) pateikė Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybai (EUIPO) paraišką įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą.

2 Prašomas įregistruoti prekių ženklas yra žodinis žymuo MONOPOLY.

3 Prekės ir paslaugos, kurioms prašyta įregistruoti prekių ženklą, apribojus jų sąrašą per EUIPO vykusią procedūrą, priklauso peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 9, 16, 28 ir 41 klasėms ir pagal kiekvieną iš jų atitinka tokį aprašymą:

– 9 klasė: „moksliniai, jūriniai, geodeziniai, fotografiniai, kinematografiniai, optiniai, svėrimo, matavimo, signalizacijos, tikrinimo (priežiūros), gelbėjimo ir mokymo aparatai bei prietaisai; elektros praleidimo, perjungimo, transformavimo, akumuliavimo, reguliavimo ir valdymo aparatai ir prietaisai; garso arba vaizdo įrašymo, perdavimo ar atkūrimo aparatai; magnetinės duomenų laikmenos, įrašomieji diskai; pardavimo automatai ir monetinių aparatų mechanizmai; kasos aparatai, skaičiavimo mašinos, duomenų apdorojimo įrenginiai ir kompiuteriai; ugnies gesinimo aparatai; elektroniniai pramogų aparatai; elektroniniai žaidimai; kompiuteriniai žaidimai; kompiuterių aparatinė įranga; kompiuterių programinė įranga; valdikliai, skirti naudoti su pirmiau minėtomis prekėmis; kortelės, diskai, juostos, vielos, grandynai, visi su duomenimis ir (arba) kompiuterių programine įranga arba skirti jai laikyti; arkadiniai žaidimai; interaktyvi pramoginė programinė įranga, būtent kompiuterinių žaidimų programinė įranga, kompiuterinių žaidimų programos, kompiuterinių žaidimų kasetės, kompiuterinių žaidimų diskai; interaktyvūs, virtualios realybės vaizdo žaidimai, susidedantys iš kompiuterių ir programinės įrangos; interaktyvios daugialypės terpės žaidimų programos; parsisiunčiamoji programinė įranga, skirta naudoti su kompiuteriais ir kompiuteriniais žaidimais, nešiojamaisiais žaidimų prietaisais, žaidimų prietaisais su valdymo pultais, žaidimų prietaisais, naudojant ryšį ir mobiliuosius telefonus; elektroniniai žaidimai, vaizdo žaidimai; vaizdo žaidimų programinė įranga, vaizdo žaidimų programos, vaizdo žaidimų kasetės, vaizdo žaidimų diskai, visi skirti naudoti su kompiuteriais, nešiojamaisiais žaidimų prietaisais, žaidimų prietaisais su valdymo pultais, ryšio prietaisais ir mobiliaisiais telefonais; vaizdo loterijų terminalai; kompiuterinių ir vaizdo žaidimų aparatai, būtent vaizdo žaidimų aparatai, skirti naudoti su televizoriais; žaidimų aparatai, naudojami tik su televizoriais; garso ir (arba) vaizdo įrašai; lazeriniai diskai, vaizdo diskai, fotografijos diskai, kompaktiniai diskai, pastoviosios atminties kompaktiniai diskai su žaidimais, filmais, pramogomis ir muzika; žaidimų valdymo pultai; ryšio prietaisai ir mobilieji telefonai; įrašytos juostos; įrašytos televizijos, radijo ir pramoginės programos bei medžiaga; visų anksčiau nurodytų prekių dalys ir priedai“;

– 16 klasė: „popierius, kartonas ir prekės iš šių medžiagų, nepriskirtos kitoms klasėms; spaudiniai; įrišimo medžiagos; fotografijos; raštinės reikmenys; klijai (limpančios medžiagos) raštinės arba buities reikmėms; dailininkų medžiagos; teptukai; rašomosios mašinėlės ir biuro reikmenys (išskyrus baldus); mokomoji medžiaga (išskyrus aparatus); plastikinės pakavimo medžiagos (nepriskirtos prie kitų klasių); spaustuvinis šriftas; spaustuvinės klišės; visų anksčiau nurodytų prekių dalys ir priedai“;

– 28 klasė: „žaidimai ir žaislai; gimnastikos ir sporto reikmenys, nepriskirti prie kitų klasių; Kalėdų eglučių puošmenos; žaidimų aparatai; lošimų automatai; lošimo kortos; visų anksčiau nurodytų prekių dalys ir priedai.“

– 41 klasė: „švietimas; mokymas; pramogos; pramogos, pateikiamos filmų, televizijos laidų ir radijo laidų forma; sportinė ir kultūrinė veikla.“

4 Prekių ženklo paraiška buvo paskelbta 2010 m. rugpjūčio 9 d. *Bendrijos prekių ženklų biuletenyje* Nr. 2010/146.

5 Ginčijamas prekių ženklas įregistruotas 2011 m. kovo 25 d. numeriu 9071961.

6 Be to, ieškovė taip pat buvo trijų žodinių Europos Sąjungos prekių ženklų MONOPOLY (pirmasis įregistruotas 1998 m. lapkričio 23 d. numeriu 238 352 (toliau – ankstesnis prekių ženklas Nr. 238 352), antrasis – 2009 m. sausio 21 d. numeriu 6 895 511 (toliau – ankstesnis prekių ženklas Nr. 6 895 511) ir trečiasis – 2010 m. rugpjūčio 2 d. numeriu 8 950 776 (toliau – ankstesnis prekių ženklas Nr. 8 950 776) savininkė.

7 Ankstesnis prekių ženklas Nr. 238 352 skirtas prekėms, priklausančioms 9, 25 ir 28 klasėms ir pagal kiekvieną iš jų atitinkančioms tokį aprašymą:

– 9 klasė: „rekreaciniai elektroniniai aparatai; elektroniniai žaidimai; kompiuteriniai žaidimai; kompiuterinė įranga; programinė įranga; minėtų prekių naudojimo kontrolė; kortos, diskai, juostelės, kabeliai ir grandynai su duomenimis ir / arba kompiuterių programine įranga arba skirti jai laikyti; vaizdo žaidimai; visų minėtų prekių dalys ir priedai“;

– 25 klasė: „drabužiai, avalynė, galvos apdangalai; visų minėtų prekių dalys ir priedai“;

– 28 klasė: „žaidimai, žaislai; gimnastikos ir sporto reikmenys, nepriskirti prie kitų klasių; Kalėdų eglučių puošmenos; visų minėtų prekių dalys ir priedai“.

8 Ankstesnis prekių ženklas Nr. 6 895 511 skirtas 41 klasei priklausančioms „pramogų paslaugoms“.

9 Ankstesnis prekių ženklas Nr. 8 950 776 skirtas prekėms, priklausančioms 16 klasei ir atitinkančioms tokį aprašymą: „popierius, kartonas ir prekės iš šių medžiagų, nepriskirtos kitoms klasėms; spaudiniai; įrišimo medžiagos; fotografijos; raštinės reikmenys; klijai (limpančios medžiagos) raštinės arba buities reikmėms; dailininkų medžiagos; teptukai; rašomosios mašinėlės ir biuro reikmenys (išskyrus baldus); mokomoji medžiaga (išskyrus aparatus); plastikinės pakavimo medžiagos (nepriskirtos prie kitų klasių); spaustuvinis šriftas; spaustuvinės klišės.“

10 2015 m. rugpjūčio 25 d. įstojusi į bylą šalis *Kreativni Događaji d.o.o.* pagal Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punktą (dabar – Reglamento 2017/1001 59 straipsnio 1 dalies b punktas) pateikė prašymą pripažinti ginčijamo prekių ženklo registraciją negaliojančia visoms šiuo prekių ženklu žymimoms prekėms ir paslaugoms. Įstojusios į bylą šalies teigimu, pateikdama paraišką įregistruoti ginčijamą prekių ženklą ieškovė buvo nesąžininga dėl to, kad ši paraiška buvo kartotinė ankstesnių prekių ženklų Nr. 238 352, Nr. 6 895 511 ir Nr. 8 950 776 (toliau kartu – ankstesni prekių ženklai) paraiška ir ja buvo siekiama išvengti pareigos įrodyti jų naudojimą iš tikrųjų.

11 2017 m. birželio 22 d. EUIPO anuliavimo skyrius atmetė prašymą pripažinti registraciją negaliojančia. Jis, be kita ko, nusprendė, pirma, kad to paties prekių ženklo apsauga 14 metų laikotarpiu savaime nereiškia ketinimo išvengti pareigos įrodyti ankstesnių prekių ženklų naudojimą iš tikrųjų ir, antra, kad įstojusios į bylą šalies teiginiai neparemti įrodymais, patvirtinančiais ieškovės nesąžiningumą paduodant ginčijamo prekių ženklo registracijos paraišką.

12 2017 m. rugpjūčio 22 d. įstojusi į bylą šalis pagal Reglamento Nr. 207/2009 58–64 straipsnius (dabar – Reglamento 2017/1001 66–71 straipsniai) pateikė apeliaciją EUIPO dėl Anuliavimo skyriaus sprendimo.

13 2018 m. rugpjūčio 3 d. šalims buvo pranešta, kad bus pradėta žodinė procedūros dalis, siekiant geriau suprasti konkrečias aplinkybes, kuriomis buvo grindžiama ieškovės strategija, pateikiant ginčijamo prekių ženklo paraišką.

14 2018 m. lapkričio 12 d. ieškovė pateikė savo įmonėje dirbančio asmens parodymus (toliau – liudytojo parodymai) kartu su įrodymais.

15 2018 m. lapkričio 19 d. EUIPO patalpose įvyko posėdis.

16 2019 m. sausio 21 d. įstojusi į bylą šalis pateikė pastabas dėl protokolo ir žodinės procedūros dalies turinio; jose ji prašė neatsižvelgti į liudytojo parodymus. 2019 m. vasario 22 d. ieškovė atsakė į šias pastabas.

17 2019 m. liepos 22 d. sprendimu (toliau – ginčijamas sprendimas) EUIPO antroji apeliacinė taryba iš dalies panaikino Anuliavimo skyriaus sprendimą ir pripažino ginčijamo prekių ženklo registraciją negaliojančia daliai nurodytų prekių ir paslaugų, atmetė likusią apeliacijos dalį ir nurodė šalims padengti savo išlaidas, susijusias su registracijos pripažinimo negaliojančia ir apeliacine procedūra. Iš esmės Apeliacinė taryba nusprendė, kad surinkti įrodymai patvirtina, jog, kiek tai susiję su ginčijamu prekių ženklu žymimomis prekėmis ir paslaugomis, kurios yra tapačios ankstesniais prekių ženklais žymimoms prekėms ir paslaugoms, ieškovė, pateikdama paraišką įregistruoti ginčijamą prekių ženklą, buvo nesąžininga.

Šalių reikalavimai

18 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

– panaikinti ginčijamą sprendimą,

– priteisti iš įstojusios į bylą šalies bylinėjimosi išlaidas.

19 EUIPO Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį,

– priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

20 Įstojusi į bylą šalis Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį,

– priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas, įskaitant išlaidas, kurias įstojusi į bylą šalis patyrė per procedūrą Apeliacinėje taryboje.

Dėl teisės

Dėl taikytinos materialinės teisės nustatymo

21 Atsižvelgiant į paraiškos įregistruoti ginčijamą prekių ženklą pateikimo datą, t. y. 2010 m. balandžio 30 d., kuri turi lemiamą reikšmę nustatant taikytiną materialinę teisę, šios bylos faktinėms aplinkybėms taikomos Reglamento Nr. 207/2009 materialinės nuostatos (šiuo klausimu žr. 2004 m. spalio 5 d. Nutarties *Alcon / VRDT*, C-192/03 P, EU:C:2004:587, 39 ir 40 punktus ir 2020 m. balandžio 23 d. Sprendimo *Gugler France / Gugler ir EUIPO*, C-736/18 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2020:308, 3 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Be to, šiuo atveju, kiek tai susiję su materialinėmis taisyklėmis, ginčijamame sprendime ir šalių rašytiniuose dokumentuose padarytas nuorodas į Reglamento 2017/1001 59 straipsnio 1 dalies b punktą reikia suprasti kaip nurodančias tapataus turinio Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punktą.

Dėl ginčo dalyko

22 Nors ieškovė Bendrojo Teismo prašo panaikinti visą ginčijamą sprendimą, reikia pažymėti, kad atsakydama į Bendrojo Teismo per posėdį pateiktą klausimą ji pripažino, jog ginčo dalykas turi būti apribotas tokiu ginčijamo sprendimo panaikinimu, kiek juo ginčijamo prekių ženklo registracija pripažinta negaliojančia 9, 16, 28 ir 41 klasių prekėms ir paslaugoms, kurios nurodytos ginčijamo sprendimo rezoliucinės dalies 1 punkte ir kurios yra tapačios ankstesniais prekių ženklais žymimoms prekėms ir paslaugoms.

Dėl ieškinio priimtinumo

23 Atsakymo į ieškinį 17–19 punktuose ir per posėdį įstojusi į bylą šalis iš esmės tvirtino, kad pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 172 ir 177 straipsnius ieškinys yra akivaizdžiai nepriimtinas, nes ieškinyje EUIPO nenurodyta kaip šalis, kuriai pareikštas ieškinys, ir kad ieškinio trūkumų pašalinimas Bendrojo Teismo kanceliarijai pateiktu 2019 m. spalio 17 d. raštu negalėjo laiku ištaisyti šio trūkumo.

24 Šiuo klausimu, kaip savo atsakymo į ieškinį 20 punkte nurodo įstojusi į bylą šalis, pakanka priminti, kad Europos Sąjungos teismas, atsižvelgdamas į konkrečios bylos aplinkybes, turi teisę vertinti, ar geras teisingumo vykdymas pateisina ieškinio atmetimą iš esmės, prieš tai nepriėmus sprendimo dėl jo priimtinumo (šiuo klausimu žr. 2002 m. vasario 26 d. Sprendimo *Taryba / Boehringer*, C-23/00 P, EU:C:2002:118, 51 ir 52 punktus).

25 Šios bylos aplinkybėmis Bendrasis Teismas mano, kad, siekiant užtikrinti gerą teisingumo vykdymą, prieš nusprendžiant dėl ieškinio priimtinumo, pirmiausia reikia patikrinti ieškinio pagrįstumą, nes ieškinys bet kokiu atveju ir dėl toliau išdėstytų motyvų yra nepagrįstas.

Dėl esmės

26 Grįsdama savo ieškinį ieškovė iš esmės nurodo du pagrindus, grindžiamus, pirma, Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimu ir, antra, teisės į teisingą bylos nagrinėjimą pažeidimu.

Dėl pirmojo pagrindo, grindžiamo Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimu

27 Pirmuoju pagrindu ieškovė ginčija Apeliacinės tarybos vertinimą, kad pateikdama paraišką įregistruoti ginčijamą prekių ženklą ji buvo nesąžininga.

28 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis ginčija ieškovės argumentus.

29 Pirmiausia reikia priminti, kad Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punkte nustatyta, kad padavus prašymą EUIPO arba priešieškinį teisių pažeidimo byloje Europos Sąjungos prekių ženklo registracija paskelbiama negaliojančia, jeigu pareiškėjas, pateikdamas prekių ženklo paraišką, buvo nesąžiningas.

30 Pirmiausia reikia pažymėti, kad kai Reglamente Nr. 207/2009 esanti sąvoka nėra jame apibrėžta, jos reikšmė ir apimtis turi būti nustatyta remiantis įprasta jos reikšme bendrinėje kalboje, kartu atsižvelgiant į kontekstą, kuriam esant ji vartojama, ir šiuo reglamentu siekiamais tikslais (žr. 2019 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret / EUIPO*, C-104/18 P, EU:C:2019:724, 43 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

31 Tai taip pat taikytina Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punkte įtvirtintai sąvokai „nesąžiningumas“, nes Sąjungos teisės aktų leidėjas nepateikė šios sąvokos apibrėžties.

32 Nors sąvoka „nesąžiningumas“, atsižvelgiant į jos įprastą reikšmę bendrinėje kalboje, reiškia nesąžiningą tikslą ar ketinimą, ši sąvoka, be kita ko, turi būti suprantama prekių ženklų teisės taikymo kontekste, kuris susijęs su komercine veikla. 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 146) ir vienas po kito priimtais reglamentais Nr. 207/2009 ir 2017/1001 siekiama to paties tikslo, t. y. vidaus rinkos sukūrimo ir veikimo. Teisės aktais dėl Europos Sąjungos prekių ženklo konkrečiai siekiama prisidėti kuriant neiškraipytos konkurencijos sistemą Sąjungoje, kurioje kiekviena įmonė, siekianti pritraukti klientus savo prekių ar paslaugų kokybe, turi turėti galimybę įregistruoti kaip prekių ženklus žymenis, leidžiančius vartotojams neklystamai atskirti jos prekes ar paslaugas nuo kitos kilmės prekių ar paslaugų (žr. 2019 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret / EUIPO*, C-104/18 P, EU:C:2019:724, 45 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

33 Taigi Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punkte numatytas absoliutus negaliojimo pagrindas taikomas, kai iš reikšmingų ir neprieštaringų įrodymų matyti, kad Europos Sąjungos prekių ženklo savininkas pateikė paraišką įregistruoti šį prekių ženklą ne siekdamas sąžiningai dalyvauti konkurencinėje kovoje, bet ketindamas, nesilaikydamas sąžiningos praktikos, pažeisti trečiųjų asmenų interesus arba, net neturėdamas omenyje konkretaus trečiojo asmens, įgyti išimtinę teisę kitais tikslais nei tie, kurie atitinka prekių ženklo funkcijas, visų pirmą esminę kilmės nuorodos funkciją (2019 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret / EUIPO*, C-104/18 P, EU:C:2019:724, 46 punktas).

34 Be to, reikia pridurti, kad 2009 m. birželio 11 d. Sprendime *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* (C-529/07, EU:C:2009:361) Teisingumo Teismas patikslino, kaip reikėtų aiškinti Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punkte nurodytą nesąžiningumo sąvoką.

35 Teisingumo Teismo teigimu, vertinant pareiškėjo nesąžiningumą, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punktą, reikia atsižvelgti į visus nagrinėjamai bylai būdingus svarbius veiksnius, esančius žymens įregistravimo kaip prekių ženklo paraiškos pateikimo momentu, be kita ko, pirma, į tai, kad pareiškėjas žino ar turi žinoti, jog trečiasis asmuo bent vienoje valstybėje narėje naudoja tapatų ar su prašomu įregistruoti žymeniu galimą supainioti panašų žymenį tapačioms ar panašioms prekėms, antra, pareiškėjo ketinimą užkirsti kelią šiam trečiajam asmeniui

toliau naudoti šį žymenį, taip pat, trečia, teisinės apsaugos, kuri naudojama trečiojo asmens žymeniui ir prašomam įregistruoti žymeniui, laipsnį (šiuo klausimu žr. 2009 m. birželio 11 d. Sprendimo *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, C-529/07, EU:C:2009:361, 53 punktą).

36 Iš formuluotės, kurią Teisingumo Teismas pateikė 2009 m. birželio 11 d. Sprendime *Lindt & Sprüngli* (C-529/07, EU:C:2009:361, 53 punktas), matyti, kad jame išvardyti veiksniai yra tik pavyzdžiai aplinkybių, į kurias galima atsižvelgti sprendžiant dėl galimo paraišką įregistruoti pateikusio asmens nesąžiningumo prekių ženklo paraiškos pateikimo momentu (žr. 2015 m. vasario 26 d. Sprendimo *Pangyrus / VRDT – RSVP Design (COLOURBLIND)*, T-257/11, nepaskelbtas Rink., EU:T:2015:115, 67 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Iš tiesų tame sprendime Teisingumo Teismas tik atsakė į nacionalinio teismo klausimus, iš esmės susijusius su tuo, ar tokie veiksniai yra reikšmingi (šiuo klausimu žr. 2009 m. birželio 11 d. Sprendimo *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, C-529/07, EU:C:2009:361, 22 ir 38 punktus). Taigi vieno ar kito iš šių veiksnių nebuvimas, atsižvelgiant į konkrečias bylos aplinkybes, nebūtinai draudžia konstatuoti pareiškėjo nesąžiningumą (šiuo klausimu žr. 2016 m. liepos 7 d. Sprendimo *Copernicus-Trademarks / EUIPO – Maquet (LUCEO)*, T-82/14, EU:T:2016:396, 147 punktą).

37 Reikia pažymėti, kad savo išvados byloje *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* (C-529/07, EU:C:2009:148) 60 punkte generalinė advokatė E. Sharpston pažymėjo, kad nesąžiningumo sąvoka, kaip ji suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punktą, negali būti grindžiama vien konkrečiomis tam tikros kategorijos aplinkybėmis. Iš tiesų būtų pakenkta šios nuostatos bendrojo intereso tikslui – užkirsti kelią piktnaudžiavimui pagrįstoms ar sąžiningai pramoninei ir komercinei praktikai prieštaraujančioms prekių ženklų registracijoms, jei nesąžiningumą būtų galima įrodyti tik aplinkybėmis, išsamiai nurodytomis 2009 m. birželio 11 d. Sprendime *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* (C-529/07, EU:C:2009:361) (šiuo klausimu pagal analogiją žr. 2010 m. birželio 3 d. Sprendimo *Internetportal und Marketing*, C-569/08, EU:C:2010:311, 37 punktą).

38 Iš suformuotos jurisprudencijos matyti, kad, atliekant visapusišką analizę pagal Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punktą, gali būti taip pat atsižvelgta į ginčijamo žymens kilmę ir naudojimą nuo jo sukūrimo, komercinę logiką, kuria vadovautasi pateikiant paraišką įregistruoti žymenį kaip Europos Sąjungos prekių ženklą, ir su minėtu pateikimu susijusių įvykių chronologiją (žr. 2015 m. vasario 26 d. Sprendimo *COLOURBLIND*, T-257/11, nepaskelbtas Rink., EU:T:2015:115, 68 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

39 Taip pat reikia atsižvelgti į pareiškėjo ketinimą paraiškos įregistruoti pateikimo momentu (2009 m. birželio 11 d. Sprendimo *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, C-529/07, EU:C:2009:361, 41 punktas).

40 Šiuo klausimu buvo patikslinta, kad pareiškėjo ketinimas konkrečiu momentu yra subjektyvus elementas, kurį reikia nustatyti remiantis objektyviomis nagrinėjamo atvejo aplinkybėmis (2009 m. birželio 11 d. Sprendimo *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, C-529/07, EU:C:2009:361, 42 punktas).

41 Taigi nesąžiningumo sąvoka susijusi su subjektyviais paraišką įregistruoti prekių ženklą pateikusio asmens motyvais, t. y. nesąžiningu ketinimu ar kitu žalą sukeliančiu motyvu. Ji apima elgesį, kuris nukrypsta nuo pripažintų etiško elgesio principų ar sąžiningos komercinės ir pramoninės praktikos (2016 m. liepos 7 d. Sprendimo *LUCEO*, T-82/14, EU:T:2016:396, 28 punktas).

42 Būtent prašymą pripažinti registraciją negaliojančia pateikęs asmuo, ketinantis remtis Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punktu, turi įrodyti aplinkybes, leidžiančias daryti išvadą, kad paraiška įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą buvo pateikta nesąžiningai; pareiškėjo sąžiningumas preziumuojamas, kol neįrodyta kitaip (šiuo klausimu žr. 2017 m. kovo 8 d. Sprendimo *Biernacka-Hoba / EUIPO – Formata Bogusław Hoba (Formata)*, T-23/16, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:149, 45 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

43 Kai EUIPO konstatuoja, kad objektyviomis nagrinėjamo atvejo aplinkybėmis, kuriomis remiasi prašymą pripažinti registraciją negaliojančia pateikęs asmuo, gali būti paneigta sąžiningumo prezumpcija, taikoma nagrinėjamo prekių ženklo savininkui, kai jis pateikia paraišką įregistruoti šį prekių ženklą, prekių ženklo savininkas turi pateikti įtikinamų paaiškinimų dėl prekių ženklo registracijos paraiškos tikslų ir komercinės logikos.

44 Iš tiesų nagrinėjamo prekių ženklo savininkas gali geriausiai informuoti EUIPO apie savo ketinimus, kurie egzistavo pateikiant paraišką įregistruoti šį prekių ženklą, ir pateikti įrodymų, leidžiančių ją įtikinti, kad, nepaisant minėtų aplinkybių, šie ketinimai buvo teisėti (šiuo klausimu žr. 2017 m. gegužės 5 d. Sprendimo *PayPal / EUIPO – Hub Culture (VENMO)*, T-132/16, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:316, 51–59 punktus ir pagal analogiją šiuo klausimu žr. 2016 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *Birkenstock Sales / EUIPO (Banguotų susikertančių linijų rašto vaizdas)*, T-579/14, EU:T:2016:650, 136 punktą).

45 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia išnagrinėti įvairius ieškovės priekaištus, pateiktus pirmajame pagrinde, kurį iš esmės sudaro šešios dalys.

– Dėl pirmojo pagrindo pirmos dalies, grindžiamos neteisingu nesąžiningumo vertinimo taisyklių taikymu

46 Pirmojo pagrindo pirmoje dalyje ieškovė, pirma, tvirtina, kad Apeliacinė taryba visapusiškai neįvertino visų šioje byloje reikšmingų įrodymų. Ji nepagrįstai susikoncentravo į vieną aspektą, t. y. administracinę naudą, kad nereikia įrodyti, jog prekių ženklas, kurio paraiška įregistruoti buvo pakartota, buvo naudojamas iš tikrųjų, ir neatsižvelgė į daugelį kitų pagrįstų priežasčių, kurias ji nurodė grįsdama savo prekių ženklo paraiškos pateikimo strategiją.

47 Antra, ieškovė priekaištauja Apeliacinei tarybai, kad ši ginčijamo sprendimo 66 punkte nusprendė, jog bet koks pakartotinis paraiškos įregistruoti prekių ženklą pateikimas automatiškai prilygsta nesąžiningai pateiktai paraiškai. Tai prieštarautų 2012 m. gruodžio 13 d. Sprendime *elicantravel.com / OHMI – Pelikan (Pelikan)* (T-136/11, nepaskelbtas Rink., EU:T:2012:689) ir generalinės advokatės E. Sharpston išvadoje byloje *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* (C-529/07, EU:C:2009:148) nurodytiems principams. Trečia, ji teigia, kad Apeliacinė taryba ginčijamo sprendimo 79 punkte klaidingai nurodė, kad ieškovė „taip pat pripažino, kad [jos] strategijos pranašumas yra tai, kad, vykstant protesto procedūrai, ji neprivalo įrodyti [ginčijamo] prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų“. Ieškovės teigimu, įrodymai patvirtina, kad vienas iš jos prekių ženklo paraiškų pateikimo praktikos pranašumų gali būti administracinis veiksmingumas, tačiau tai nėra nei pagrindinė, nei esminė priežastis.

48 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis ginčija šios dalies pagrįstumą.

49 Siekiant išnagrinėti pirmojo pagrindo pirmoje dalyje pateiktų argumentų pagrįstumą, pirmiausia reikia priminti, kokie yra Europos Sąjungos prekių ženklų teisės principai ir taisyklė dėl šių prekių ženklų naudojimo įrodymų. Pirma, reikia pažymėti, kaip tai padarė Apeliacinė taryba ginčijamo sprendimo 29 punkte, kad iš esmės iš Reglamento Nr. 207/2009 2 konstatuojamosios dalies (dabar – Reglamento 2017/1001 3 konstatuojamoji dalis) matyti, kad Reglamentu Nr. 207/2009 siekiama užtikrinti neiškreiptą konkurenciją. Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad prekių ženklų teisė yra viena pagrindinių Sutartimi siekiamos įtvirtinti ir palaikyti neiškreiptos konkurencijos sistemos sudedamųjų dalių ir kad Europos Sąjungos prekių ženklo jo savininkui suteikiamas teisės ir galios turi būti analizuojamos atsižvelgiant į šį tikslą (šiuo klausimu žr. 2003 m. gegužės 6 d. Sprendimo *Libertel*, C-104/01, EU:C:2003:244, 48 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

50 Antra, kaip ginčijamo sprendimo 31 ir 32 punktuose iš esmės pabrėžė Apeliacinė taryba, nors iš Reglamento Nr. 207/2009 9 straipsnio 1 dalies (dabar – Reglamento 2017/1001 9 straipsnio 1 dalis) matyti, kad Europos Sąjungos prekių ženklo registracija suteikia savininkui išimtines teises į jį, iš Reglamento Nr. 207/2009 10 konstatuojamosios dalies (dabar – Reglamento 2017/1001 24 konstatuojamoji dalis) matyti, kad nėra Europos Sąjungos prekių ženklų arba bet kokio jiems prieštaraujančio anksčiau registruoto prekių ženklo apsaugos pateisinimo, išskyrus atvejus, kai prekių ženklai yra iš tikrųjų naudojami. Nenaudojamas Europos Sąjungos prekių ženklas galėtų sudaryti konkurencijos kliūčių, nes juo ribojamas žymenų, kuriuos kiti asmenys gali įregistruoti kaip prekių ženklus, pasirinkimas ir atimama iš konkurentų galimybė naudoti tokį arba panašų prekių ženklą pateikiant į vidaus rinką prekes arba paslaugas, kurios yra tapačios prekėms arba paslaugoms, saugomoms nagrinėjamu prekių ženklu, arba į jas panašios. Taigi dėl Europos Sąjungos prekių ženklo nenaudojimo gali būti apribotas laisvas prekių judėjimas ir laisvė teikti paslaugas (šiuo klausimu žr. 2012 m. gruodžio 19 d. Sprendimo *Leno Merken*, C-149/11, EU:C:2012:816, 32 punktą).

51 Trečia, dėl Europos Sąjungos prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų reikia priminti, kad Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 1 dalyje (dabar – Reglamento 2017/1001 18 straipsnio 1 dalis) numatyta, kad „[j]eigu per penkerius metus nuo įregistravimo savininkas nepradėjo iš tikrųjų naudoti [Sąjungos] prekių ženklo [Sąjungoje] juo žymėdamas prekes arba paslaugas, kurioms jis buvo įregistruotas, arba jeigu ženklas nebuvo naudojamas penkerius metus iš eilės, Bendrijos prekių ženklui taikomos šiame reglamente numatytos sankcijos, išskyrus atvejus, kai ženklas nebuvo naudojamas dėl tinkamų priežasčių.“

52 Be to, Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punkte (dabar – Reglamento 2017/1001 58 straipsnio 1 dalies a punktas) numatyta, kad „[Europos Sąjungos] prekių ženklo savininko teisės paskelbiamos panaikintomis padavus [EUIPO] prašymą arba priešieškinį teisių pažeidimo byloje [,] jeigu penkerius metus iš eilės prekių ženklas [Sąjungoje] iš tikrųjų nebuvo naudojamas žymėti prekėms arba paslaugoms, kurioms jis buvo įregistruotas, ir nėra rimtų priežasčių jo nenaudoti“.

53 Šiuo klausimu Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 2 dalyje (dabar – Reglamento 2017/1001 58 straipsnio 2 dalis) numatyta, kad „[j]eigu yra pagrindas panaikinti teises tiktai į tam tikras prekes ar paslaugas, kurioms [Europos Sąjungos] prekių ženklas yra įregistruotas, paskelbiama apie savininko teisių panaikinimą tiktai į tokias prekes ar paslaugas“.

54 Reikalavimo, kad prekių ženklas turi būti naudojamas iš tikrųjų, kad būtų saugomas pagal Sąjungos teisę, *ratio legis* yra tai, kad Europos Sąjungos prekių ženklo įregistravimas EUIPO registre negali būti prilygintas strateginiam ir statiškam paraiškos pateikimui, kuriuo neaktyviam teisių turėtojui neribotam terminui suteikiamas teisinis monopolis. Priešingai, registracija turi tiksliai atitikti nuorodas, kurias įmonės iš tikrųjų naudoja rinkoje tam, kad vykdant ekonominę veiklą būtų galima atskirti jų prekes ir paslaugas (šiuo klausimu žr. 2015 m. liepos 15 d. Sprendimo *Deutsche Rockwool Mineralwoll / VRDT, – Recticel (λ)*, T-215/13, nepaskelbtas Rink., EU:T:2015:518, 20 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

55 Kaip ginčijamo sprendimo 35 punkte pabrėžė Apeliacinė taryba, iš Europos Sąjungos prekių ženklų teisę reglamentuojančių principų ir šio sprendimo 49–53 punktuose nurodytos taisyklės dėl naudojimo įrodinėjimo matyti, kad jeigu išimtinė teisė suteikiama prekių ženklo savininkui, ši išimtinė teisė gali būti saugoma, tik jei pasibaigus penkerių metų lengvatiniam laikotarpiui savininkas gali įrodyti savo prekių ženklo naudojimą iš tikrųjų. Tokia sistema subalansuoja teisėtus prekių ženklo savininko ir jo konkurentų interesus.

56 Antra, reikia priminti, kad iš šio sprendimo 36 punkte nurodytos jurisprudencijos matyti, jog nebuvimas veiksnio, kurį Teisingumo Teismas arba Bendrasis Teismas, nagrinėdami ginčą ar prejudicinį klausimą, dėl kurio buvo į juos kreiptasi, laikė reikšmingu nustatant prekių ženklo paraišką pateikusio asmens nesąžiningumą konkrečiomis aplinkybėmis, nebūtinai reiškia, kad kito prekių ženklo

paraišką pateikusio asmens nesąžiningumas negali būti konstatuotas skirtingomis aplinkybėmis. Kaip priminta šio sprendimo 37 punkte, nesąžiningumo sąvoka, kaip ji suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punktą, negali būti siejama tik su tam tikra konkrečių aplinkybių kategorija.

57 Trečia, nors kartotinės prekių ženklo paraiškos nėra draudžiamos, vis dėlto toks paraiškos pateikimas, siekiant išvengti ankstesnių prekių ženklų nenaudojimo pasekmių, gali būti svarbus veiksnys, galintis patvirtinti šios paraiškos autoriaus nesąžiningumą (šiuo klausimu žr. 2012 m. gruodžio 13 d. Sprendimo *Pelikan*, T-136/11, nepaskelbtas Rink., EU:T:2012:689, 27 punktą).

58 Galiausiai, ketvirta, reikia priminti, dėl kokių įrodymų Apeliacinė taryba nusprendė, kad pakartotinis ankstesnių prekių ženklų paraiškos pateikimas rodo ieškovės nesąžiningumą.

59 Pirma, ginčijamo sprendimo 71 punkte Apeliacinė taryba nurodė, kad per dvi protesto procedūras ieškovė rėmėsi ginčijamu prekių ženklu ir ankstesniais prekių ženklais. Šiuo klausimu ji konstatavo, kad sprendimai, kurie lėmė ieškovės laimėjimą šiose procedūrose, buvo grindžiami ginčijamu prekių ženklu, nes nebuvo būtina pateikti šio prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų įrodymų.

60 Antra, ginčijamo sprendimo 72 punkte Apeliacinė taryba nurodė, kad ieškovė EUIPO instancijose nurodydama galimas priežastis, kurios pateisina naują paraišką įregistruoti tą patį prekių ženklą, rėmėsi administracinės naštos sumažinimu. Apeliacinė taryba iš esmės pridūrė, kad, remiantis asmens, dirbusio ieškovės įmonėje tuo metu, kai vyko 2018 m. lapkričio 19 d. posėdis, parodymais, ieškovė pateikė naujas paraiškas dėl tam tikrų priežasčių, kurios galėjo palengvinti jos valdymą administraciniu požiūriu, tačiau šios paraiškos nėra identiški kartotiniai prašymai, nes šios paraiškos yra platesnės ir pateisinamos tinkamomis komercinėmis priežastimis. Be to, ginčijamo sprendimo 73 punkte Apeliacinė taryba nusprendė: kadangi ankstesnių prekių ženklų nebuvo atsisakyta, interesas pateikti tokias paraiškas dėl administracinės naštos sumažėjimo yra sunkiai konstatuotinas dėl to, kad, turint tapačius prekių ženklus, atsiranda daugiau darbo ir padidėja investicijos.

61 Trečia, ginčijamo sprendimo 75 punkte Apeliacinė taryba iš esmės nurodė, kad iš per 2018 m. lapkričio 19 d. vykusį posėdį pateiktų parodymų matyti, kad visų pirma galimybė remtis prekių ženklo registracija, nesant pareigos įrodyti jo naudojimą, yra naudinga ieškovei ir tai yra visiems prekių ženklų savininkams žinomas aspektas, be to, tai nebuvo vienintelis motyvas, dėl kurio ieškovė vieną po kitos pateikė prekių ženklų paraiškas, o, galiausiai, jei įmonė turi kelis prekių ženklus, kurių paraiškos pateiktos skirtingomis datomis, protinga, kad ši įmonė pareiškia protestą dėl vėlesnio prekių ženklo, remdamasi naujausiu prekių ženklu, kurio naudojimo nereikia įrodyti, siekdama sumažinti įrodymų pateikimo ir dalyvavimo posėdžiuose išlaidas, t. y. kad tai yra efektyviau administraciniu požiūriu, nes nereikia pateikti šių įrodymų.

62 Ketvirta, ginčijamo sprendimo 77 punkte Apeliacinė taryba nurodė, kad, remiantis liudytojo parodymais, paraiškų įregistruoti prekių ženklus, kurie jau yra įregistruoti Sąjungoje, pateikimas ir įtraukimas į šias naujas paraiškas ankstesniais prekių ženklais žymimų prekių ar paslaugų buvo atitinkamu laikotarpiu priimtina įmonių verslo praktika.

63 Penkta, atsižvelgusi į ginčijamo sprendimo 71–78 punktuose nurodytus įrodymus, to sprendimo 79 punkte Apeliacinė taryba nusprendė, kad ieškovė sąmoningai pakartojo paraišką įregistruoti prekių ženklą MONOPOLY, kad šis prekių ženklas taip pat apimtų prekes ir paslaugas, kurioms jau skirti ankstesni prekių ženklai. Be to, ji konstatavo, kad ieškovė pripažino, jog šios strategijos pranašumas yra tas, kad, vykstant protesto procedūrai, ji neprivalo įrodyti ginčijamo prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų, o tai yra vienas iš veiksnių, į kuriuos ieškovė atsižvelgė registruodama prekių ženklą, ir pridūrė, kad ji nemato jokios kitos komercinės logikos, kuria grindžiama tokia paraiškų teikimo strategija.

64 Šešta, ginčijamo sprendimo 80 punkte Apeliacinė taryba nusprendė, jog ieškovės teiginys, jog tai yra įprasta verslo praktika, aiškiai rodo, kad ji sąmoningai naudojosi tokia strategija.

65 Atsižvelgusi į visas šias aplinkybes, ginčijamo sprendimo 81 punkte Apeliacinė taryba padarė išvadą, kad ieškovė siekė pasinaudoti Europos Sąjungos prekių ženklų teisės taisyklėmis, dirbtinai sukurdama tokią situaciją, kai ji neprivalo įrodyti, kad ankstesni prekių ženklai naudojami iš tikrųjų ginčijamu prekių ženklu žymimoms prekėms ir paslaugoms. Ginčijamo sprendimo 82 punkte ji taip pat nusprendė, kad ketinimas iškraipyti ir pažeisti iš prekių ženklų teisės kylančią Sąjungos teisės aktų leidėjo nustatytą sistemą lėmė ieškovės elgesį.

66 Ieškovės argumentus reikia nagrinėti atsižvelgiant būtent į šio sprendimo 49–65 punktuose primintus aspektus.

67 Pirma, reikia atmesti argumentą, kad ginčijamo sprendimo 66 punkte Apeliacinė taryba klaidingai nusprendė, jog bet koks kartotinis paraiškos įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą pateikimas automatiškai prilygsta nesąžiningai pateiktai paraiškai, nes jis grindžiamas klaidingu ginčijamo sprendimo aiškinimu. Iš tikrųjų reikia konstatuoti, kad ginčijamo sprendimo 66–70 punktuose Apeliacinė taryba tik priminė jurisprudenciją, taikytiną siekiant įvertinti galimą Europos Sąjungos prekių ženklo savininko nesąžiningumą. Tik ginčijamo sprendimo 71 ir paskesniuose punktuose Apeliacinė taryba išnagrinėjo šios bylos aplinkybes, atsižvelgdama į jurisprudenciją, ir padarė išvadą, kad pateikdama paraišką įregistruoti ginčijamą prekių ženklą ieškovė buvo nesąžininga.

68 Be to, darant prielaidą, kad ieškovės argumentą reikia suprasti taip, jog Apeliacinė taryba kaltinama tuo, kad ginčijamame sprendime bendrai nusprendė, jog bet kokia kartotinė paraiška yra būtinai pateikta nesąžiningai, tokį argumentą taip pat reikia atmesti.

69 Iš tiesų iš šio sprendimo 59–64 punktuose apibendrintų Apeliacinės tarybos argumentų aiškiai matyti, kad ieškovės nesąžiningumo įrodymu buvo laikoma ne pakartotinai pateikta Europos Sąjungos prekių ženklo paraiška, o tai, kad kaip matyti iš bylos medžiagos, ji sąmoningai siekė apeiti pagrindinę Europos Sąjungos prekių ženklų teisės taisyklę, susijusią su prekių ženklo naudojimo įrodymais, ir taip gauti naudos, pakenkdama Europos Sąjungos teisės aktų leidėjo nustatytai prekių ženklų sistemos pusiausvyrai.

70 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad jokia Europos Sąjungos prekių ženklus reglamentuojančių teisės aktų nuostata nedraudžia pakartotinai pateikti prekių ženklo registracijos paraiškos, todėl paraiška savaime negali įrodyti pareiškėjo nesąžiningumo, nesant kitų svarbių įrodymų, kuriais remiasi prašymą pripažinti registraciją negaliojančia pateikęs asmuo arba EUIPO. Vis dėlto reikia konstatuoti, kad šiuo atveju iš Apeliacinės tarybos argumentų matyti, jog ieškovė pripažino ir netgi tvirtino, kad vienas iš pranašumų, pateisinančių ginčijamo prekių ženklo paraišką, grindžiamas tuo, kad nereikia pateikti šio prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų įrodymų. Toks elgesys negali būti laikomas teisėtu ir turi būti laikomas prieštaraujančiu šio sprendimo 49–55 punktuose primintiems Reglamento Nr. 207/2009 tikslams, Europos Sąjungos prekių ženklų teisę reglamentuojantiems principams ir naudojimo įrodinėjimo taisyklei.

71 Iš tiesų konkrečiomis šios bylos aplinkybėmis ieškovės pateikta kartotine paraiška buvo siekiama, kaip ji pati pripažįsta, be kita ko, kad nereiktų įrodyti ginčijamo prekių ženklo naudojimo, taip pratęsiant ankstesnių prekių ženklų lengvatinį penkerių metų laikotarpį, numatytą Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punkte.

72 Taigi reikia konstatuoti, kad ieškovės vykdoma paraiškų teikimo strategija, kuria siekiama apeiti naudojimo įrodinėjimo taisyklę, ne tik neatitinka Reglamento Nr. 207/2009 siekiamų tikslų, bet ir primena „piktnaudžiavimą teise“, kuriam būdinga tai, kad, pirma, nepaisant formalaus Sąjungos teisės aktuose numatytų sąlygų laikymosi, jų užsibrėžtas tikslas nepasiekiamas ir, antra, siekiama gauti naudos iš šių teisės aktų dirbtinai sukuriant jai gauti nustatytas sąlygas (šiuo klausimu žr. 2005 m. liepos 21 d. Sprendimo *Eichsfelder Schlachtbetrieb*, C-515/03, EU:C:2005:491, 39 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

73 Antra, dėl ieškovės argumento, kad Apeliacinė taryba nepagrįstai sutelkė dėmesį į vieną aspektą, t. y. administracinę naudą, gaunamą, kai nereikia įrodinėti, kad prekių ženklas, kurio registracijos paraiška buvo pakartota, naudojamas iš tikrųjų, ir neatsižvelgė į daugelį kitų pagrįstų priežasčių, kurias ieškovė nurodė grįsdama savo prekių ženklo paraiškos pateikimo strategiją (žr. šio sprendimo 46 punktą), reikia konstatuoti, kad, atsižvelgiant į šio sprendimo 59–64 punktuose primintus aspektus, negali būti pagrįstai teigiama, kad Apeliacinė taryba sutelkė dėmesį tik į tą vieną aspektą.

74 Iš tiesų, kaip pabrėžia EUIPO, nepaisydama įrodymų, kad ieškovė siekė, be kita ko, išvengti pareigos pateikti ginčijamo prekių ženklo naudojimo įrodymų, Apeliacinė taryba atsižvelgė į kitas aplinkybes. Ginčijamo sprendimo 71 ir 80 punktuose ji konstatavo, kad ieškovė iš tikrųjų pasinaudojo savo kartotinių paraiškų teikimo strategija, nes išvengė pareigos įrodyti ginčijamo prekių ženklo naudojimą vykstant dviem protesto procedūroms.

75 Be to, priešingai, nei ieškinyje nepagrįstai nurodo ieškovė, Apeliacinė taryba atsižvelgė į daugelį kitų priežasčių, kurias ieškovė nurodė grįsdama savo prekių ženklo paraiškos pateikimo strategiją. Kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 61–64 punktų, ji išnagrinėjo ir laikė pagrįstais ieškovės paaiškinimus, kad iš esmės ji siekė prekių ženklo MONOPOLY apsaugos kitoms prekėms ir paslaugoms, kad neatsiliktų nuo technologijų vystymosi ir savo veiklos plėtros. Dėl šios priežasties Apeliacinė taryba nepripažino ginčijamo prekių ženklo registracijos negaliojančia prekėms ir paslaugoms, kurioms netaikomi ankstesni prekių ženklai. Vis dėlto, kaip teisingai nurodo EUIPO, Apeliacinė taryba nusprendė, kad šiais paaiškinimais negalima pateisinti ginčijamo prekių ženklo paraiškos pateikimo prekėms ir paslaugoms, tapačioms toms, kurioms skirti ankstesni prekių ženklai. Šiuo klausimu ginčijamo sprendimo 72–74 punktuose ji, be kita ko, nurodė, kad tariamas administracinės naštos sumažėjimas dėl ginčijamo prekių ženklo paraiškos pateikimo yra sunkiai suderinamas su papildomomis sąnaudomis ir administracine našta, susijusia su ankstesnių prekių ženklų išsaugojimu.

76 Iš to matyti, kad ieškovės argumentas, jog Apeliacinė taryba visapusiškai neįvertino visų reikšmingų bylos aplinkybių, nes nepagrįstai susikoncentravo į vieną aspektą, turi būti atmestas.

77 Galiausiai, trečia, reikia atmesti ieškovės argumentą, kad Apeliacinė taryba iš esmės ginčijamo sprendimo 79 punkte neteisingai nurodė, jog ieškovė pripažino, kad vienintelis jos paraiškos pateikimo praktikos pranašumas buvo tai, jog per protesto procedūrą ji neturėjo įrodyti, kad prekių ženklas buvo naudojamas iš tikrųjų (žr. šio sprendimo 47 punktą). Šiuo klausimu pakanka konstatuoti, kad iš ginčijamo sprendimo 75, 76 ir 79 punktų aiškiai matyti, jog Apeliacinė taryba pabrėžė, kad tai yra tik vienas iš ieškovės paraiškos teikimo strategijos pranašumų arba vienas iš motyvų. Be to, ginčijamo sprendimo 76 punkte Apeliacinė taryba aiškiai nurodė, kad „tai, jog paraiškos pateikimo priežastis nėra vien siekis pasinaudoti pranašumu, kad nereiks pateikti prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų įrodymų, o yra ir kitų priežasčių, savaime nereiškia, jog tokia strategija priimtina“.

78 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti pirmojo pagrindo pirmą dalį.

– Dėl pirmojo pagrindo antros dalies, grindžiamos žalos dėl ieškovės veiklos nebuvimu

79 Pirmojo pagrindo antroje dalyje ieškovė teigia, pirma, kad ji negavo jokios naudos iš savo elgesio, kuriuo siekiama įgyti ar turėti prekių ženklą, į kurį ji neturi jokios teisės. Antra, ji pabrėžia, kad stalo žaidimas „Monopoly“ yra toks žinomas, kad teiginys, jog ji nenaudoja prekių ženklo MONOPOLY žaidimams, būtų išgalvotas. Ji tvirtina, kad dėl įpareigojimo įrodyti šio prekių ženklo naudojimą stalo žaidimams, vykstant procedūrai dėl registracijos pripažinimo negaliojančia, ji patirtų didelių išlaidų. Trečia, ji teigia, kad jei ginčijamas sprendimas būtų patvirtintas, EUIPO anuliavimo skyrius būtų užverstas bylomis, kuriose nesąžiningumu būtų remiamasi kiekvienu atveju paduodant kartotinę paraišką įregistruoti prekių ženklą, žymintį tapačias ar panašias prekes ar paslaugas. Galiausiai, ketvirta, dėl žalos nagrinėjimo ieškovė teigia, kad ginčijamame sprendime nėra išvados dėl realios žalos

egzistavimo, jame tik netiesiogiai padaryta išvada, kad žala teoriškai gali atsirasti dėl galimo penkerių metų lengvatinio laikotarpio pratęsimo. Vis dėlto, jos teigimu, tokia teorinė žala jokiu būdu neturėtų lemti išvados, kad ji elgėsi nesąžiningai.

80 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis ginčija šios dalies pagrįstumą.

81 Pirmiausia reikia atmesti pirmąjį ir ketvirtąjį ieškovės argumentus, kad iš esmės jos elgesys nesuteikė jai naudos ir nesukėlė žalos (žr. šio sprendimo 79 punktą). Iš tiesų, kaip iš esmės tvirtina įstojusi į bylą šalis, reikia konstatuoti, kad nei Reglamente Nr. 207/2009, nei jurisprudencijoje nėra pagrindo, kuriuo remiantis būtų galima manyti, kad šiuo atveju naudos gavimas ar žalos atsiradimas yra svarbus vertinant ieškovės nesąžiningumą, pateikiant paraišką įregistruoti ginčijamą prekių ženklą.

82 Dėl antrojo argumento, susijusio su prekių ženklo MONOPOLY naudojimu žaidimams, ginčijamo sprendimo 81 punkte Apeliacinė taryba teisingai nusprendė, kad klausimas, ar ieškovė iš tikrųjų galėjo įrodyti tokį naudojimą, neturi reikšmės, nes turi būti vertinamas prekių ženklo paraišką pateikusio asmens ketinimas. Be to, bet kuriuo atveju, kaip primena EUIPO, ieškovės nurodytas minėto prekių ženklo naudojimas iš tikrųjų susijęs tik su stalo žaidimais, o ne su visomis prekėmis ir paslaugomis, kurioms ginčijamo prekių ženklo registracija buvo pripažinta negaliojančia.

83 Galiausiai argumentas, kad, jei ginčijamas sprendimas būtų patvirtintas, Anuliavimo skyrius būtų užverstas bylomis, kuriose būtų remiamasi nesąžiningumu, turi būti atmestas, nes jis nereikšmingas. Bet kuriuo atveju šis argumentas nepagrįstas jokiais konkrečiais įrodymais, todėl yra paprasčiausia prielaida.

84 Darytina išvada, kad antra pirmojo pagrindo dalis turi būti atmesta.

– Dėl pirmojo pagrindo trečios dalies, grindžiamos tuo, kad nebuvo konkrečiai išnagrinėtas kiekvienas ankstesnis prekių ženklas

85 Pirmojo pagrindo trečioje dalyje ieškovė, pirma, teigia, kad ginčijamo prekių ženklo paraiška visiškai neatitinka įprastos kartotinės prekių ženklo paraiškos pateikimo schemos, kuri pateikiama keletą mėnesių iki lengvatinio penkerių metų termino pabaigos. Jos teigimu, Apeliacinė taryba padarė klaidą, nes neatsižvelgė į tai, kad ginčijamo prekių ženklo paraiška nebuvo pateikta besibaigiant lengvatinio penkerių metų termino laikotarpiui, taikomam kiekvienam ankstesniam prekių ženklui, atsižvelgiant į ankstesnių prekių ženklų Nr. 6 895 511 ir Nr. 8 950 776 registracijos datas. Antra, ieškovė priekaištauja Apeliacinei tarybai, kad ši ankstesnių prekių ženklų paraiškas vertino taip, lyg iš tikrųjų tai būtų viena ir ta pati paraiška.

86 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis ginčija šios dalies pagrįstumą.

87 Kalbant apie pirmąjį ieškovės argumentą, reikia pažymėti, kad ji teisingai tvirtina, jog paraiška įregistruoti ginčijamą prekių ženklą nebuvo pateikta artėjant ankstesnių prekių ženklų Nr. 6 895 511 ir Nr. 8 950 776 lengvatinių penkerių metų laikotarpių pabaigai. Iš tiesų, kadangi ankstesnis prekių ženklas Nr. 6 895 511 buvo įregistruotas 2009 m. sausio 21 d., o ankstesnis prekių ženklas Nr. 8 950 776–2010 m. rugpjūčio 2 d., ginčijamo prekių ženklo registracija pratęsė lengvatinį šių prekių ženklų nenaudojimo terminą dvejais metais ir dviem mėnesiais pirmojo šio ankstesnio prekių ženklo atveju juo žymimoms paslaugoms, priklausančioms 41 klasei, ir beveik aštuoniais mėnesiais antrojo ankstesnio prekių ženklo atveju juo žymimoms prekėms, priklausančioms 16 klasei.

88 Vis dėlto, priešingai, nei teigia ieškovė, vien šios aplinkybės nepakanka norint nuspręsti, kad pateikdama paraišką įregistruoti ginčijamą prekių ženklą ji nebuvo nesąžininga.

89 Šiuo klausimu, kaip iš esmės pabrėžia EUIPO, neatsižvelgiant į lengvatinio laikotarpio pratęsimo trukmę, svarbus yra pareiškėjo ketinimas pateikiant paraišką įregistruoti. Reikia priminti, kad ieškovė pripažino ir net teigė, kad vienas iš pranašumų, pateisinusių ginčijamo prekių ženklo paraišką, buvo tas, kad nereikia pateikti ginčijamo prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų įrodymų. Taigi, nors ankstesnių prekių ženklų lengvatinių terminų pratęsimas nėra ypač ilgas, vis dėlto ieškovė įgijo pageidaujamą pranašumą neįrodinėti prekių ženklo MONOPOLY naudojimo papildomu dvejų metų ir dviejų mėnesių laikotarpiu ankstesniu prekių ženklu Nr. 6 895 511 žymimoms 41 klasei priklausančioms paslaugoms ir beveik aštuonių mėnesių laikotarpiu ankstesniu prekių ženklu Nr. 8 950 776 žymimoms 16 klasei priklausančioms prekėms.

90 Antras argumentas, kad Apeliacinė taryba ankstesnių prekių ženklų paraiškas vertino taip, lyg iš tikrųjų tai būtų viena ir ta pati paraiška, turi būti atmestas. Iš tikrųjų iš ginčijamo sprendimo 54–62 punktų aiškiai matyti, kad Apeliacinė taryba atsižvelgė ir į skirtingas ankstesniais prekių ženklais žymimas prekes ir paslaugas, ir į skirtingas šių prekių ženklų paraiškų datas.

91 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad pirmojo pagrindo trečia dalis turi būti atmesta.

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo ketvirtos dalies, grindžiamos neatsižvelgimu į tai, kad ieškovė laikėsi įprastos ir plačiai pripažintos praktikos

92 Pirmojo pagrindo ketvirtoje dalyje ieškovė iš esmės teigia, kad Apeliacinė taryba negalėjo manyti, jog ji elgėsi nesąžiningai, pakartotinai pateikdama savo ankstesnių prekių ženklų paraišką, nes tai yra įprasta ir akivaizdžiai pripažinta verslo praktika. Ji priduria, kad jos negalima kaltinti nesąžiningumu, nes ji veikė „remdamasi vietos advokatų nuomone dėl paraiškų apskritai“. Be to, ji tvirtina, kad Apeliacinė taryba siekė pateikti ieškovės pavyzdį, siekdama parodyti, kaip ji ketino pakeisti teisės aktus, ir tai ji pripažino ginčijamo sprendimo 87 punkte, kuriame ji sutiko vienašališkai parengti naujus teisės aktus. Galiausiai, ieškovė teigia, kad jeigu ginčijamas sprendimas būtų patvirtintas, EUIPO atimtų jos pačios ir daugelio kitų Europos Sąjungos prekių ženklų savininkų nuosavybės teises.

93 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis ginčija šios dalies pagrįstumą.

94 Visų pirma reikia pažymėti, kad šioje dalyje pateikti ieškovės argumentai yra visiškai nepagrįsti. Ji tik teigia, kad pakartotinis ankstesnių prekių ženklų paraiškų pateikimas yra įprasta praktika, tačiau nepateikia jokių įrodymų šiam teiginiui pagrįsti. Bet kuriuo atveju reikia konstatuoti, kad nei Reglamentas Nr. 207/2009, nei jurisprudencija nesuteikia pagrindo atmesti galimo ieškovės nesąžiningumo remiantis tuo, kad ji laikėsi įprastos verslo praktikos ir veikė vadovaudamasi advokatų nuomone. Kaip ginčijamo sprendimo 78 punkte teisingai nurodė Apeliacinė taryba, vien dėl to, kad kitos įmonės gali pasinaudoti tam tikra paraiškų teikimo strategija, ši strategija nebūtinai tampa teisėta ir priimtina. Be to, kaip iš esmės pabrėžia EUIPO, būtent atsižvelgiant į bylos aplinkybes reikia įvertinti, ar tokia strategija atitinka Reglamentą Nr. 207/2009. Vis dėlto iš to, kas išdėstyta, matyti, kad ieškovė sąmoningai siekė apeiti pagrindinę Europos Sąjungos prekių ženklų taisyklę, susijusią su naudojimo įrodymu, kad taip gautų naudos, pakenkdama Sąjungos teisės aktų leidėjo nustatytos sistemos pusiausvyrai. Taigi, nors niekas nedraudžia Europos Sąjungos prekių ženklo savininkui pateikti kartotinę šio prekių ženklo paraišką, ieškovės ketinimas turi būti laikomas prieštaraujančiu Reglamento Nr. 207/2009 tikslams (žr. šio sprendimo 70 punktą). Taigi konkrečiomis šios bylos aplinkybėmis ieškovė, siekdama paneigti vertinimą, kad ji buvo nesąžininga, negali pagrįstai remtis nei aplinkybe, kad įmonės dažnai taiko tą pačią prekių ženklų paraiškų teikimo strategiją, nei tuo, kad ji veikė vadovaudamasi advokatų nuomonėmis (net jei tai būtų įrodyta).

95 Be to, argumentą, kad iš esmės Apeliacinė taryba pakeitė teisės aktus ir kad tai ji pripažino ginčijamo sprendimo 87 punkte, reikia atmesti. Iš tiesų, kaip teisingai pažymi įstojusi į bylą šalis ir, priešingai, nei teigia ieškovė, Apeliacinė taryba tik taikė galiojančius teisės aktus bei esamą jurisprudenciją ir visiškai nepripažino, kad „pakeis teisės aktus“. Tai, kad ginčijamo sprendimo 87 punkte Apeliacinė taryba rėmėsi esama Apeliacinių tarybų praktika, paneigia ieškovės nepagrįstą argumentą.

96 Galiausiai teiginys, kad, jei ginčijamas sprendimas būtų patvirtintas, EUIPO atimtų ieškovės ir daugelio kitų prekių ženklų savininkų nuosavybės teises, nėra pagrįstas jokiais konkrečiais įrodymais, todėl tai yra paprasčiausia prielaida, kurią galima tik atmesti.

97 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad pirmojo pagrindo ketvirtą dalį reikia atmesti.

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo penktos dalies, grindžiamos Apeliacinės tarybos klaida dėl to, kad ji pripažino ginčijamo prekių ženklo registraciją negaliojančia vadinamosioms „susijusioms“ prekėms, kurioms skirtas šis prekių ženklas, nors šios prekės nėra tapačios prekėms, kurioms skirti ankstesni prekių ženklai

98 Pirmojo pagrindo penktoje dalyje ieškovė iš esmės ginčija Apeliacinės tarybos vertinimą, kad ginčijamu prekių ženklu žymimos prekės: „žaidimų aparatai, lošimo aparatai, lošimo kortos“, ir ankstesniu prekių ženklu Nr. 238 352 žymimi „žaidimai, žaislai“ yra tapačios prekės.

99 Jos nuomone, tai, kad buvo nuspręsta, jog šios prekės yra tapačios, rodo atitinkamų rinkų supratimo stoką. Konkrečiai dėl „lošimo aparatų“ ieškovė pažymi, kad jie yra itin reglamentuojamos veiklos objektas ir skirti suaugusiesiems, o tai yra kitokia visuomenė nei ta, kuriai skirti žaislai ar stalo žaidimai. Ieškovė priduria, kad naudojant lošimo aparatus kyla klausimas, ar tokie aparatai turi būti laikomi žaidimais ar žaislais. Todėl tokia paraiškos pateikimo sistema, kokia nagrinėjama šioje byloje, neišvengiamai kelia klausimų, nes prekės aiškiai nepriskirtinos vienai ar kitai klasei.

100 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis ginčija šios dalies pagrįstumą.

101 Pirmiausia reikia pažymėti, kad ieškovė nepateikia konkrečių argumentų, įrodančių, jog Apeliacinė taryba klaidingai nusprendė, kad ginčijamu prekių ženklu žymimi „žaidimų aparatai“ ir „žaidimai, žaislai“, kuriems skirtas ankstesnis prekių ženklas Nr. 238 352, yra tapatūs. Ji tik pateikia nelabai pagrįstus argumentus dėl „lošimo aparatų“, kurie nėra tapatūs ankstesniu prekių ženklu Nr. 238 352 žymimiems „žaidimams“.

102 Šiuo atveju reikia priminti, kad ginčijamo sprendimo 60 punkte Apeliacinė taryba iš esmės nusprendė, jog bendro pobūdžio terminai „žaidimai“ ir „žaislai“, apibūdinantys tam tikras ankstesniu prekių ženklu Nr. 238 352 žymimas prekes, apima „žaidimų aparatus, lošimo aparatus; lošimo kortas“. Taigi ji nusprendė, kad „žaidimai“ ir „žaislai“, kuriems skirtas ankstesnis prekių ženklas Nr. 238 352, ir „žaidimų aparatai, lošimo aparatai; lošimo kortos“, žymimi ginčijamu prekių ženklu, yra tapačios prekės.

103 Šiam Apeliacinės tarybos vertinimui reikia pritarti.

104 Nors tiesa, kad prekės ir paslaugos klasifikuojamos tik administravimo tikslais, todėl prekės ir paslaugos negali būti laikomos panašiomis vien dėl to, kad jos priklauso tai pačiai klasei, ir negali būti laikomos skirtingomis vien dėl to, kad jos priklauso skirtingoms klasėms, reikia pažymėti, kad pagal suformuotą jurisprudenciją prekės gali būti laikomos tapačiomis, kai prekės, nurodytos prekių ženklo paraiškoje, patenka į ankstesniu prekių ženklu žymimą bendresnę kategoriją (žr. 2006 m. rugsėjo 7 d. Sprendimo *Meric / VRDT – Arbora & Ausonia (PAM-PIM'S BABY-PROP)*, T-133/05, EU:T:2006:247, 29 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

105 Nagrinėjamu atveju, kaip teigia EUIPO, prie 28 klasės priskiriamos prekės, kurioms skirtas ginčijamas prekių ženklas, t. y. „žaidimų aparatai, lošimo aparatai; lošimo kortos“, turi būti laikomos patenkančiomis į bendresnę „žaidimų“, kurie taip pat priskiriami prie 28 klasės ir kuriems skirtas ankstesnis prekių ženklas Nr. 238 352, kategoriją. Akivaizdu, kad labai bendra sąvoka „žaidimai“ apima daug žaidimų rūšių, tarp jų ir tuos, kuriems skirtas ginčijamas prekių ženklas. Taigi Apeliacinei tarybai neturėtų būti pagrįstai priekaištaujama dėl to, kad ji nusprendė, jog 28 klasei priklausančios prekės – „žaidimų aparatai, lošimo aparatai, lošimo kortos“, kurioms skirtas ginčijamas prekių ženklas, ir 28 klasei priklausantys „žaidimai“, kuriems skirtas ankstesnis prekių ženklas Nr. 238 352, yra tapačios prekės.

106 Galiausiai, ieškovės argumentai, kad „lošimo aparatai“ yra itin reglamentuojamos veiklos objektas ir yra skirti suaugusiesiems, kurie yra kitokia visuomenė nei ta, kuriai skirti žaislai ar stalo žaidimai, yra nereikšmingi. Iš tiesų, kaip jau buvo konstatuota šio sprendimo 105 punkte, „žaidimų“, kuriems skirtas ankstesnis prekių ženklas Nr. 238 352, kategorija yra pakankamai plati, kad apimtų „žaidimų aparatus“, „lošimo aparatus“, „lošimo kortas“, kuriems skirtas ginčijamas prekių ženklas, todėl būtų galima manyti, kad minėtos prekės, kurioms skirti šie du prekių ženklai, yra tapačios.

107 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad pirmojo pagrindo penkta dalis turi būti atmesta.

– Dėl pirmojo pagrindo šeštos dalies, grindžiamos Apeliacinės tarybos klaida nusprendus, kad ieškovės elgesys neleido padidinti administracinio veiksmingumo

108 Pirmojo pagrindo šeštoje dalyje ieškovė ginčija ginčijamo sprendimo 73 punkte pateiktą vertinimą, kad iš esmės buvo sunku suprasti, kaip jai tenkanti administracinė našta galėtų būti sumažinta teikiant kartotinę ankstesniems prekių ženklams tapataus prekių ženklo paraiška. Ieškovės teigimu, ji pateikė daug įrodymų, be kita ko, liudytojo parodymus, patvirtinančius, kad ši praktika jai leido užtikrinti administracinį veiksmingumą, o priešingas Apeliacinės tarybos vertinimas nepagrįstas jokiais įrodymais.

109 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis ginčija šios dalies pagrįstumą.

110 Nagrinėjamu atveju reikia pažymėti, kad ginčijamo sprendimo 73 punkte pateiktas vertinimas grindžiamas išvada, jog ieškovė neatsisakė nė vieno iš savo ankstesnių prekių ženklų, kuriuos dabar apima ginčijamas prekių ženklas. Be to, Apeliacinė taryba pabrėžė, kad, kaip nurodė įstojusi į bylą šalis, „neatsisakius galiojančių tapačių prekių ženklų, atsiranda prekių ženklų sankaupa <…>, o tai reiškia, kad padaugėja administracinių darbų ir reikia didesnių investicijų, pavyzdžiui, dėl to, kad sumokami paraiškos padavimo mokesčiai, ir dėl išlaidų, susijusių su kiekvieno prašomo įregistruoti ir įregistruoto prekių ženklo teisiniais atstovais, dėl išlaidų, susijusių su savininko įmonėje ar advokatų kontoroje atliekama administracine registracijos priežiūra, dėl įvairių prekių ženklų stebėjimo ir kontrolės išlaidų, siekiant užtikrinti, kad nebūtų tapačių ir (ar) panašių prekių ženklų, taip pat dėl išlaidų, susijusių su protesto procedūromis, skirtomis apsaugoti įvairius prekių ženklus“.

111 Tokiomis aplinkybėmis ieškovė negali pagrįstai teigti, kad Apeliacinė taryba ginčijamo sprendimo 73 punkte nurodytą vertinimą pateikė neturėdama jokių įrodymų ir remdamasi tik savo pačios įsitikinimu.

112 Reikia konstatuoti, kad ieškovės argumentas, kuriuo remdamasi ji pateikė įrodymų, patvirtinančių dėl paraiškos įregistruoti ginčijamą prekių ženklą atsiradusį administracinį veiksmingumą, yra visiškai nepagrįstas. Iš tikrųjų ji tik nurodo, kad, pirma, ginčijamo prekių ženklo paraiška „atskleidžia, kaip ieškovė valdo savo didžiulį prekių ženklų portfelį“, ir, antra, ji naudoja kompiuterinę registracijos sistemą, todėl papildomo prekių ženklo įvedimas į šią sistemą nėra sudėtingas administracinis veiksmas.

113 Galiausiai argumentas, kad atlikdama atitinkamą vertinimą Apeliacinė taryba neatsižvelgė į ankstesnių prekių ženklų prioriteto klausimo svarbą, kai jų savininkas priima sprendimą dėl galimo jų registracijos galiojimo pratęsimo, turi būti atmestas, nes jis neturi reikšmės nagrinėjant klausimą, ar ieškovei tenkanti administracinė našta gali būti sumažinta pateikiant kartotinę ankstesniems prekių ženklams tapataus prekių ženklo paraišką.

114 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad reikia atmesti pirmojo pagrindo šeštą dalį, taigi ir visą pirmąjį pagrindą.

Dėl antrojo pagrindo, grindžiamo teisės į teisingą bylos nagrinėjimą pažeidimu

115 Nurodydama antrąjį pagrindą ieškovė priekaištauja Apeliacinei tarybai, kad, pirma, ši pažeidė jos teisę į teisingą bylos nagrinėjimą dėl to, kad savo vertinimą grindė tam tikrais bylos aspektais, kurių nepateikė ieškovei, pažeisdama teisę į nešališką procesą, antra, priėmė sprendimą kaip pirmosios instancijos teismas ir taip atėmė iš jos teisę paduoti apeliaciją ir, trečia, neinformavusi ieškovės, atsižvelgė į kitas bylas, susijusias su ankstesniais prekių ženklais.

116 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis ginčija antrojo pagrindo pagrįstumą.

117 Pirmiausia reikia priminti, kad, kiek tai susiję su teise į teisingą bylos nagrinėjimą, remiantis jurisprudencija, teisė į teisingą „bylos“ nagrinėjimą EUIPO apeliacinėse tarybose netaikoma, nes šios procedūros yra ne teisminio, o administracinio pobūdžio (šiuo klausimu žr. 2014 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Comptoir d'Épicure / VRDT – A-Rosa Akademie (da rosa)*, T-405/13, nepaskelbtas Rink., EU:T:2014:1072, 71 punktą ir 2018 m. gegužės 3 d. Sprendimo *Raise Conseil / EUIPO – Raizers (RAISE)*, T-463/17, nepaskelbtas Rink., EU:T:2018:249, 22 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Darytina išvada, kad antrąjį ieškovės pagrindą, kiek jis susijęs su teisės į teisingą bylos nagrinėjimą pažeidimu, reikia atmesti kaip nepagrįstą.

118 Darant prielaidą, kad antrąjį pagrindą reikia aiškinti taip, kad ieškovė remiasi jos teisės būti išklausytai pagal Reglamento Nr. 207/2009 75 straipsnį (dabar Reglamento 2017/1001 94 straipsnio 1 dalis) pažeidimu, jį taip pat reikia atmesti.

119 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal Reglamento Nr. 207/2009 75 straipsnį EUIPO sprendimai gali būti grindžiami tik tokiais motyvais ar įrodymais, dėl kurių šalys galėjo pateikti savo atsiliepimus. Ši nuostata yra specifinis bendrojo teisės į gynybą principo taikymas, o pats principas, be kita ko, įtvirtintas Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 41 straipsnio 2 dalies a punkte ir pagal jį asmenims, kurių interesus veikia valdžios institucijų sprendimai, turi būti suteikta galimybė veiksmingai išreikšti savo nuomonę (žr. 2013 m. vasario 8 d. Sprendimo *Piotrowski / VRDT (MEDIGYM)*, T-33/12, nepaskelbtas Rink., EU:T:2013:71, 16 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

120 Reglamento Nr. 207/2009 75 straipsnyje numatyta teisė būti išklausytam yra taikoma visoms faktinėms ar teisinėms aplinkybėms, kuriomis remiantis priimamas aktas, tačiau ne galutiniam sprendimui, kurį ketina priimti administracinė institucija (žr. 2015 m. rugsėjo 8 d. Nutarties *DTL Corporación / VRDT*, C-62/15 P, nepaskelbta Rink., EU:C:2015:568, 45 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

121 Reikia pridurti, kad šiuo atveju, kaip iš esmės nurodo EUIPO ir įstojusi į bylą šalis, iš EUIPO instancijose vykusios procedūros eigos matyti, kad šalys turėjo galimybę diskutuoti dėl įvairių šios bylos aspektų. 2018 m. lapkričio 12 d. ieškovė pateikė liudytojo parodymus. 2018 m. lapkričio 19 d. įvyko Apeliacinės tarybos posėdis. 2019 m. sausio 21 d. įstojusi į bylą šalis pateikė pastabas dėl protokolo ir žodinės proceso dalies turinio ir jose prašė neatsižvelgti į liudytojo parodymus, o 2019 m. vasario 22 d. ieškovė atsakė į šias pastabas.

122 Reikia konstatuoti, kad ieškovė neįrodė, jog iš jos buvo atimta galimybė pareikšti nuomonę dėl tam tikrų ginčo aspektų, kuriais Apeliacinė taryba grindė savo galutinę poziciją. Taigi negalima pritarti ieškovės argumentui, kad nebuvo konkrečiai paklausta jos nuomonės dėl tam tikrų ginčo aspektų, neatsižvelgiant į tai, kad jis yra mažai pagrįstas.

123 Be to, bet kuriuo atveju iš jurisprudencijos matyti, kad įmonės teisės į gynybą gali būti pažeistos tik tiesioginį poveikį jos gynybos galimybėms turinčiu procedūros pažeidimu. Dėl galiojančių teisės į gynybą apsaugos nuostatų nesilaikymo administracinė procedūra pripažįstama neteisėta tik įrodžius, kad to nesant joje būtų pasiektas kitoks rezultatas (žr. 2009 m. gegužės 12 d. Sprendimo *Jurado Hermanos / VRDT (JURADO)*, T-410/07, EU:T:2009:153, 32 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

124 Nagrinėjamu atveju ieškovė nenurodo jokios faktinės aplinkybės ir nepateikia jokio argumento, galinčio įrodyti, kad jei Apeliacinė taryba būtų konsultavusi su ja dėl tam tikrų ginčo aspektų, administracinės procedūros baigtis būtų galėjusi būti kitokia. Ji nepateikia informacijos nei apie iš jos atimtas galimybes gintis, nei apie įrodymus, kuriuos ji būtų pateikusi ar kuriais būtų rėmusis, jei būtų turėjusi galimybę pareikšti savo nuomonę klausimais, kurie, kaip ji teigia, jai turėjo būti pateikti.

125 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti antrąjį ieškinio pagrindą, taigi ir visą ieškinį, nesant reikalo priimti sprendimo dėl įstojusios į bylą šalies argumento, kuriuo grindžiamas tam tikrų ieškovės Bendrajame Teisme pateiktų priedų nepriimtinumas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

126 Pagal Procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti bylinėjimosi išlaidas pagal EUIPO ir įstojusios į bylą šalies pateiktus reikalavimus.

127 Be to, įstojusi į bylą šalis reikalavo priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas, kurias ji patyrė per procedūrą EUIPO apeliacinėje taryboje. Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal Procedūros reglamento 190 straipsnio 2 dalį būtinosios išlaidos, kurias šalys patiria dėl procedūros Apeliacinėje taryboje, laikomos atlygintinomis bylinėjimosi išlaidomis. Taigi įstojusios į bylą šalies prašymas, kad iš ieškovės būtų priteistos būtinos išlaidos, kurias ji patyrė vykstant procedūrai EUIPO antroje apeliacinėje taryboje, turi būti patenkintas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (šeštoji išplėstinė kolegija)

nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**

2. **Priteisti iš *Hasbro, Inc.* bylinėjimosi išlaidas, įskaitant tas, kurias patyrė *Kreativni Događaji d.o.o.* vykstant procedūrai Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybos (EUIPO) antrojoje apeliacinėje taryboje**.

Marcoulli Frimodt Nielsen Schwarcz

Iliopoulos Norkus

Paskelbta 2021 m. balandžio 21 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai.